

na nametano prst kraj groba, odkril se ter molil, dolgo molil. Ljudje so se že davno razšli, pogrebci so že zasuli jamo, a on je še vedno stal poleg groba, ter nemo, s sklenjenimi rokami zrl pred-se. Potem pa si je obrisal solzo iz očesa, ter počasi odšel s pokopališča. Bil je to Petračev brat Anton.

Ko je zvedel o bolezni Petrovi in nepričakovanem spreobrnjenju njegovem, je takoj sklenil obiskati ga in mu pomagati, kolikor bi se dalo. Ker pa ni mislil, da je bolezen nevarna, ni se takoj napotil, čakajoč lepše prilike. Ko se mu je ta ponudila, peljal se je po železnici do trga, tam pa je najel voz ter ob jednom vzel s seboj tudi trškega zdravnika, da bi bratu pomagal, ko bi bilo še mogoče. No, prišel je prepozno. Ko se je pripeljal v domačo vas, povedali so mu tam, da so ravnokar odnesli Petrača na pokopališče. Zdravnik je ostal v vasi, Anton pa je žalosten velel vozniku pognati proti podružnici, da bi nesrečnemu bratu skazal saj zadnje znamenje ljubezni.

Vrnivši se v vas je hotel Lužarjevim bogato poplačati trud, ki so ga imeli z bolnikom. A tega nikakor niso hoteli. Zato pa je s seboj v mesto vzel njihovega Jožka, dal ga v šolo ter ga z vsem potrebnim preskrboval samo zato, ker so tako usmiljeno stregli njegovemu bratu; tistemu bratu, ki mu je napravljajl toliko žalosti in sramote; tistemu bratu, ki mu je storjene dobrote tako grdo plačeval; res, tako blago se maščuje le — bratovska ljubezen!

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černej.)

17. Šala — pa hudobija.

Kateri otrok li ni šaljiv? Šaljivost in mladina, to se ne dá ločiti! In kdo bi neki zameril otroku zaradi šale, če je primerna, poštena? A to je ravno križ, da med primernostjo in neprimernostjo ni nikjer plota in da človek lahko zajde, da sam ne vé, kdaj in kako. Iz nameravane neumne šale pa tudi lahko postane nenameravana hudobija s slabimi posledicami — — —

Imeli smo pri hiši pestunjo. Deklica je bila stara kakih dvanajst ali trinajst let. Varovala je bratca in pazila na-me. To poslednje ni bilo lahko; kajti bil sem živ in nagajiv in prizadeval sem deklici mnogo skrbi in preglavice. Bila je torej vsa srečna, če me je mogla kakorkoli zamotiti, da so odbrenčale vsaj za nekoliko časa nemirne muhe iz moje debele glave. No, in motila se je pač tudi sama rada, saj je bila z menoj vred otrok, naj si polovico starejša.

Nekega dne, ko je bratec spal, me je vozila pestunja v vozičku po dvorišču. Pa ne smete si misliti takega spletenega vozička na prožnih peresih,

kakoršne imajo pri gospôdi za otroke. Tak bi me pač ne bil držal, pa tudi veselil ne. Moj voz je bil od lesa in dobro okovan. Zgoraj je imel leseno kripco.

Vozil sem se vedno rad, tako tudi ta dan. Ko pa mi je bilo vendar dovolj, sem se začel norčevati. Vstal sem in napravil, kakor da bi hotel pasti z voza. Varuhinja je prestrašena zakričala. To mi je ugajalo in še večkrat sem ponovil isto šalo. Kmalu pa sem se naveličal tudi tega. Šinilo mi je nekaj drugega v glavo. Skočil sem z voza in rekel pestunji, da naj sede nanj. Dolgo sem ji moral prigovarjati, predno me je ubogala. Tedaj pa sem jo peljal čez dvorišče proti isti strani, kjer je tekel potok. Mislil sem jo postrašiti, da jo bom zavlekel v vodo, in potegnil sem voziček nekoliko hitreje proti potoku. Pestunja je zavpila strahu. To mi je bilo dosti in hotel sem ustaviti voz. Ker pa je bilo k potoku precej navzdol, mi to ni bilo več mogoče. Brnilo me je daleč v stran. V istem trenutku se je prekucnil voz v potok in se poveznil na pestunjo. Dasi ni bila voda globoka, je bila deklica vendar v nevarnosti. Joj, kako sem kričal na pomoč!

Prihiteli so domači in potegnili mokro dekle in voz na suho — — —

Kar je potem z menoj bilo, mi ni treba praviti. Zastonj sem zatrjeval starišem, da sem hotel pestunjo le za šalo zastrašiti, zastonj sem obljuboval, da ne bom nikdar več — — —

No, kazen sem prav udano prestal. Bolelo me je le to, da so me zvali — hudobneža. Ves dogodek se mi je vtisnil globoko v spomin. Ko bi postal še enkrat otrok, take šale pa bi res ne napravil nikdar več!

Majnikov opomin.

Oj, kak hitro nam minevaš
Ti prekrasni, ljubi maj;
Saj nikamor ne mudi se,
Malo še počakaj vsaj,

„Oj ne morem, oj ne morem,
Meni v večnost se mudi ...
Vse prekrasno, blagoglasno
Vam na svetu premini.

Da ogledamo krasoto,
Ki jo trosiš nam okrog;
Saj odevaš s svojim cvetjem
Vso naravo — hrib in log.

Tudi tebi se osuje
Rano cvetje, o mladost ...
Skrbi torej, resno misli
V mladih letih na starost!

Vendar jaz se k vam povrnem,
Dragi, drugo leto spet;
A ne vrne se, ko mine,
Majnik srečnih mladih let!“

L. Strninski.

